

Cimboronák

TÖG YERMESEK RÉPES HETI LAPJA
Szerkesztő: BENEDEK ELEK

1925
április
5

Ara Romániában 10 L, Csehszlovákiában 4 cK, Jugoszláviában 8 dinár.

Két bölcső.

— Irta: BENEDEK ELEK. —

Egy vén fának árnyékában
(É: ültettem hajdanában)
Két bölcsőben két kis gyerek
Édes álomban szendereg.

Nézem, nézem, hosszan nézem,
Csuda, hogy meg nem idézem.
Nini, hogy elmosolyodtak!
Valami szépet álmodtak.

Alig vannak a világon
S játszik velök tündérálom.
Vaj' mit látnak? Vaj' kit látnak?
Mi tetszik ez anygalkáknak?

Repdesnek tán fenn az égben,
A végtelen messzeségben?
A levegőégen átal
Versenyt szállnak anygalkákkal?

Vagy megfogták nagyapókat,
Hogy játszék velök bujócskát?
Meglehet, hogy hámba fogtak?
Ó, ki tudná, mit álmodtak!

Akármit, az mindegy nékem
Én csak nézem őket, nézem.
S összetéve a kezemet,
Áldom az én Istenemet.

(Kisbácón)

A fiam legátus lesz.

— Irta: KRISTÓF GYÖRGY dr —

Meglehet, hogy amikor ti éppen olvasgatók husvét napján a Cimborát, abban a percben kopogtat be hozzátok a legátus.

A legátust valószínűleg sokan ismeritek már, elsősorban a református vallásúak. Mert a legátus gyökerestől református, kálvinista személy. De bizonyára más felekezetűek között is bőven akad köztetek, aki tudja, hogy ki s miféle szerzet a legátus. Mert meg van az a jó szokás, különösen faluhelyen, hogy a jó emberek nem nézik a legátusban se a vallást, hanem csak a nagyratörő magyar íljut, aki csupa önszorgalmából, hivatásának gyakorlása végett, no meg sokszor a megélhetés gondjaitól is hájtva, elmegy legátusnak.

Ti persze a legátust csak a saját lakóhelyeteken ismeritek meg. Tudjátok, hogy sátoros ünnepekre szokott a községbe jönni és prédikál. Első napjának délelőttjét kivéve mindig ő végzi az istentiszteletet elejétől végig. A pap bácsi csak mint hallgató van jelen. Vannak igen szépen prédikáló legátusok. Ezek legtöbbször már papjelöltek, teológusok. Aztán vannak bizony félnékben beszélők, kezdő szónokok. Mert szónoklat ám, aminek az elvégzésére vállalkoztak; a legnehezebb szónoklat, az Isten igéjének hirdetése.

— Hogy beszélt a legátus? — lehet hallani a kérdést a családban attól, kinek otthon kellett maradnia s aki nem hallgathatta a nagyreményű legátus urat.

— Szépen beszél, csak egy kicsit sietve. Rendszerint ez a válasz. Nem csoda, hisz a legátus egészen kezdő szónok. Megtanulja jól a prédikációt és mondja futvást, nehogy azt higgyék, hogy — megakad. Épen mint sok gyerekek. Ha megtanulja a verset, rendszerint tulságos gyorsan, hadarva mondja el. Azt hiszi,

hogy akkor mondja fel szépen a verset, akkor szaval helyesen, ha siet. Pedig a verset is, a prédikációt is lassan, a benne foglalt tartalom szerint kell előadni.

— Jó kiadása van, vagy jó szája van a legátus urnak, mondják faluhelyen. Ez meg azt jelenti, hogy szépen, értelmesen és hangosan beszél. A falusi nép sokfelé nagyon megkívánja, hogy a prédikáció hangos, dörgedelmes legyen. Hogy papnak, legátusnak jó legyen a szája (erős a hangja).

A legátus, természetesen, százszor jobban érzi magát a templomból kijövet, mint bemenetkor. Hál' Istennek, tulesett egy beszéden. De meg azért is, mert ezután jön a legátus számára az aranyidő. Rendszerint meghívják a község műveltebb családjai ebédre, uzsonnára, vacsorára. Itt aztán a legátus ur már nem mint szónok, hanem mint tanult, művelt tagja a társaságnak jön számba. De mindig és mindenkor megbecsült vendég, még ha gyenge, kezdő szónok is. Megbecsülik benne a törekvést, hogy iparkodik nagy és szép feladatát jól elvégezni, megbecsülik szerénységét, műveltségét. Az ilyen legátus sokszor egy-egy egész életre szóló emlékekkel távozik el az egyházközségtől. Nos, hát ilyen alkalmakkor, mint a szülői házban szívesen látott vendéget ismerhette meg közületek nem egy — a legátust.

Mert a legátust szeretni, szívesen látni vendégül, az már nemcsak református, de egyenesen magyar tisztesség. Meg is teszik a legtöbb helyen szívesen. Sőt — s ez a legfontosabb — pénzt is adnak neki. Kiki tehetségéhez képest. A régi jó békeidőben voltam olyan faluban legátus, ahol igen sok gazdálkodó egyháztag 10 krajcárt adott a legátusnak. Ez akkor nagy pénz volt. Sokkal többet ért, mint ma akár

10 leu. Ezekből az apró s néhány nagyobb adományból (legatum ez adomány neve) rendszerint összegyűlt (a régi időkben) egy-egy öltöny ruha ára, vagy az egész évi tanszerkölség. Nem tudom, hogy a mai legátusok is kapnak-e ennyit? Mert voltaképp ez is célja a legátusi (ünnepi követ) rendszernek: pénzzel támogatni, segíteni egy komoly, törekvő magyar ifjút, aki egyuttal jövő hivatására is gyakorlatot szerez (ha. t. i. pap akar lenni).

Meg is érdemli az a szegény diák, a legátus, hogy mindenütt szeretettel fogadják s anyagilag is támogassák. A régi időkben igen sok országos híru ember csakis az által tudott a tanuló pályán maradva egyháznak s fájának hasznos szolgálatot tenni, hogy mint legátus meg tudta szerezni a jó és művelt emberek támogatásával azt a pénzt, amivel ruhát, könyveket vásárolhatott magának. Amikor majd nagyobbak lesztek, bizonyosan mindnyájan sokat fogtok olvasni a legátusokról, nagyszerűt, lélekemelőt, tetszéspalotát. De fogtok aztán olvasni száz és száz tréfás történetet is, ami a legátusokkal bizony szintén megesik. Különösen Jókai, a nagy mesemondó szereti a formátus diákoknak, a legátusoknak sokszor az egész országra kiható történetét mesébe foglalni.

Nos hát ide készül a fiam. T. i. nem a mesébe, (ámbarhogy oda is bekerülhet), hanem legációba. Már hetek óta zugatja a szobája falát, tanulja a majd elmondandó egyházi beszédet. Csak VII. gimnázista még, így bizony érthető, hogy nagyon sokat kell neki tanulnia,

amíg tudni fogja mondókáját. Próbául a vallás-tanár ur előtt még fel is kell mondania legalább egy beszédet. Ezenkívül figyel, tanulmányozza az istentisztelet menetét, olvas könyörgéseket. Szóval egészen komolyan készül legátusnak. Melyik községbe megy, azt még nem tudjuk. Ő se. Ezután lesz a legáció választás. T. i. tanulási sorrend szerint választhat majd a fiam is a még üres egyházközségek közül. Mert az is érdekes, hogy az ifjak tudják, hogy melyik községben hány száz lei a legátum (az összegyűlt pénz). S természetes, hogy aki előbb választ (jobb tanuló), az a jobb (több pénzt hozó) eklézsiát kifogja. A végére a leggyengébbeknek a leggyengébb jut. Enyednek volt valaha 2 frtos (2 lei) legációja is! Azt még nem tudjuk, hova megy a Gyuri fiam legátusnak, de az ő legációjáról beszél az egész ház. Nem, ez nem találó kifejezés: lázban van az egész ház. Az anyja ruháját készítteti (ruha tisztesség!), a leánytestvérei drukkolnak érte: vajjon belesül-e a prédikációba? Az öccse meg folyton évődik, hogy mit akar, hisz még ő is csak kis legény (—fika). Szó, ami szó, de nekem is, kedves gondok, komoly kíváncsiságot okoz az a töprengés: hogy állja meg a helyét a katedrában az én fiam, aki már távolról se nőtt föl oly önnállóan, mint jómagam. Majd meglátjuk: jó szája van-e, jó emlékekkel jön el és ugyanolyant hagy-e ottan, mennyi lesz a legátuma?

Szóval, sok, nagyon sok a gond a családban, mert a fiam legátusnak készül.

Bizony mondom néktek, nem olyan egyszerű ám legátusnak lenni!

Találós kérdés.

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

Volt egyszer egy király, annak egyetlen leánya, no meg egy olyan kedves kutyája, hogy azt világ minden kincséért másnak nem adta volna. Bezzeg a lányát, pedig azt is szerette ám, odaadta a szomszéd királyfinak. Az ám, a királyfi szerette volna, ha a király neki adja az ő kedves kutyáját is, de már ezt nem is merte kérni. Hiszen, nem is kérte a királytól, hanem kérte a jegybéli mátkájától, addig kérte, addig istenkedett neki, hogy egyszer, amikor sem a király, sem a királyné nem volt otthon, odaadta a kutyát a királyfinak.

Razajon a király s hát, volt kutya, nincs kutya. Hej, lett nagy felfordulás a palotában! Keresték a kutyát mindenfelé, tüvé tették a palota minden zegét-zugát, kidobolták a városban s az egész országban, hogy aki a kutyát kézre keríti, nagy jutalmát kapja, aki meg elvitte, annak karóba kerül a feje.

Hiszen, dobolhattak, a kutya nem került elé. Hanem a királyfinak sem telt nagy kedve

a kutyában, mert a nevét elfelejtette megkérdeni s hiába szólott hozzá, még a fülét sem mozdította. Nosza, elküldi az inasát a királykisasszonyhoz, hogy kérdezze meg titokban a kutya nevét. Az inas el is megy, de a királykisasszonyt nem találta egyedül: bent volt a szobában az apja is, az anyja is. Megijedt az inas, nem mert szólni a kutyáról a király jelenlétében, törte a fejét, hogy mit mondjon. Ő bizony egyet gondolt s azt mondja:

— Azért küldött engem az, mondd meg nekem azt, minek hívják azt.

A királykisasszony mindjárt átlátott a szítán, tudta, hogy a kutyáról kérdezősködik az inas. Azt felelte neki:

— Amint te állasz ott, úgy ülök én itt. Mondjad neki azt, annak hívják azt.

Haza megy az inas s jelenti a gazdájának, hogy mit üzent a királykisasszony. Hej, sokáig törte fejét a királyfi, hogy mi lehet a királykisasszony beszédének az értelme, de

addig törte, hogy mégis kitalálta. Bizonyosan, — gondolta magában — az inas is félt, amikor meglátta a királyt, meg a mátkám is félt. A kutyának hát bizonyosan »Félsz« a neve.

Mindjárt szólította is a kutyát:

— Hopp ide, Félsz!

Hát csakugyan, a kutya felszökött, oda szaladt a királyfihoz, nyalta a kezét, lábát, hizelkedett neki.

Hiszen, ez így jól van, ahogy van, hanem amikor az inas elment a király palotájából, a király mindjárt vallatóra fogta a leányát, hogy mit beszéltek egymással. De hiába faggatta szép szóval, hiába csuf szóval, a királykisasszony nem vallotta meg az igazat. Ugy felháborodott ezen a király, hogy szörnyű haragjában kikergette a leányt a házából, ki az országából.

— Fel is ut, le is ut, menj, amerre a szemed lát!

Elbujdosott a szegény királykisasszony, ment hegyeken, völgyeken, erdőkön, mezőkön keresztül s addig ment, mendegélt, míg a királyfi városába nem ért. Na, ott éppen jó helyre ért: a királyfi mindjárt papot hivatott, össze-

esküdtek, nagy lakodalmat csaptak. hét nap, hét éjjel mindig szólt a muzsika, rostával hordták a bort.

Telt, mult az idő, éltek nagy békeességben, szerették egymást, mint két gilice madár, s Isten megáldotta szép gyermekekkel. Híre ment ennek az öreg királyhoz, hogyne ment volna, lassan lecsillapodott a haragja, befogott bársonyos hintájába s ment a feleségével, hadd lássák a lányukat. Bezzeg, volt nagy öröm, amikor a leányukat megtalálták. Hanem az öreg király nem tudta még most sem elfelejteni, hogy akkor meg akkor a leánya nem mondta meg az igazat.

— No, most édes lányom, megmondhatod. Ami elmúlt, elmúlt.

— Meg is mondom én most, édes apám, de biz akkor nem mondhattam volna meg, mert ha megmondom, karóba kerül az uram feje.

Igy tudta meg a király, hogy hová került a kedves kutyája. De csak, hogy megtalálta a leányát, a kutyáját többet nem sajnálta, nagy örömében a királyságát, az országát is a vejének adta, hadd legyen neki két országa.

Igy volt, vége volt, mese volt.

(Kisbaczon.)

A megfordított Mikulás.

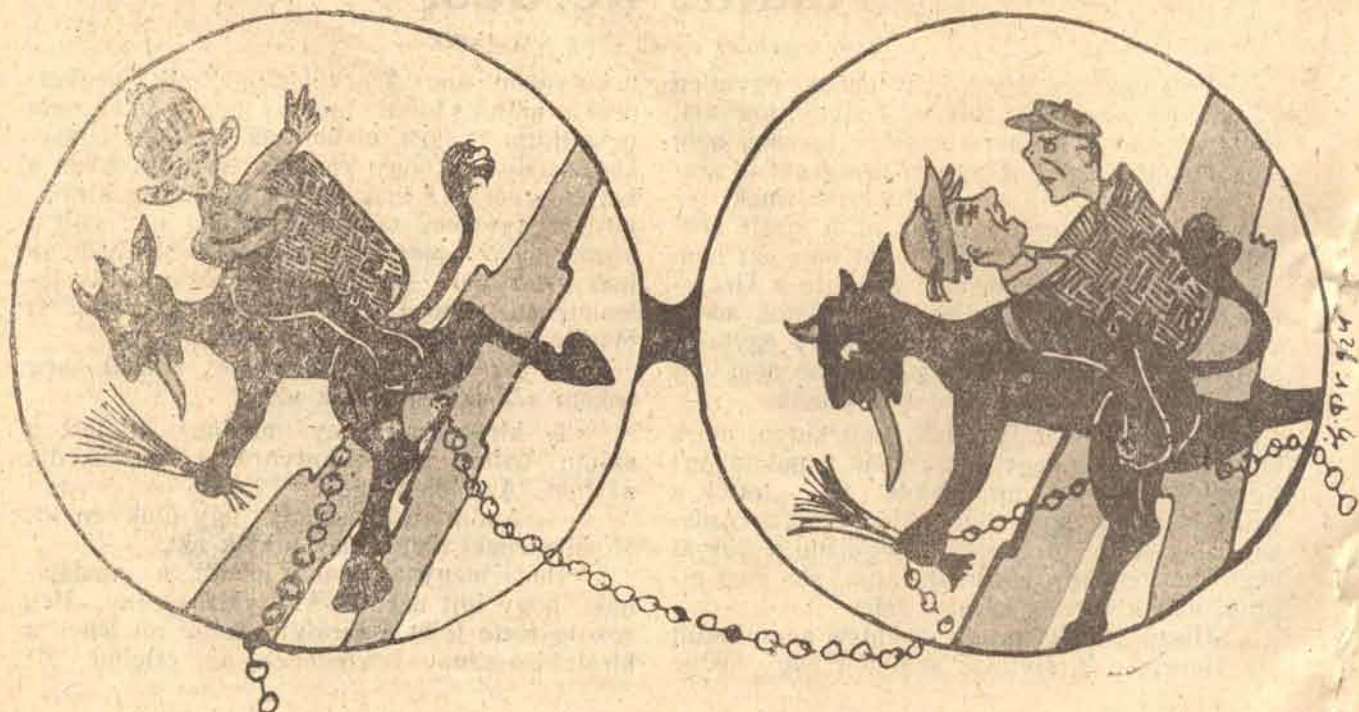
— Irta és képekkel ellátta: IFJ. PRÖHLE VILMOS. —

— Hu! most kint az utcán láncsörgés, morgás.

Jaj, Istenem! mi lehet ez?

Hát bizony krampuszok jártak végig a

városban, bementek minden házba, a lányokat egy kicsit megvirgácsolták, a fiukat pedig a hátukon lévő kosárba rakva: uccu! kiszaladtak a városból és eltűntek valamerre.

VI. FEJEZET.

A csizmák kiszabadulása.

Reggel sürgöny jött a főkapitánynak a titkosrendőrségtől.

Ez volt benne:

»Harangozó tagad, ő a bűnös. A letartóztatott emberiséget szabadlára helyezheti.»

A főkapitány engedelmeskedett és kiengette az emberiséget. Mivel mezítláb a hóba haza nem mehettek (a detektívek a teherautón

Azok egy-kettőre leszedték a bilincseket, felhúzták a csizmákat.

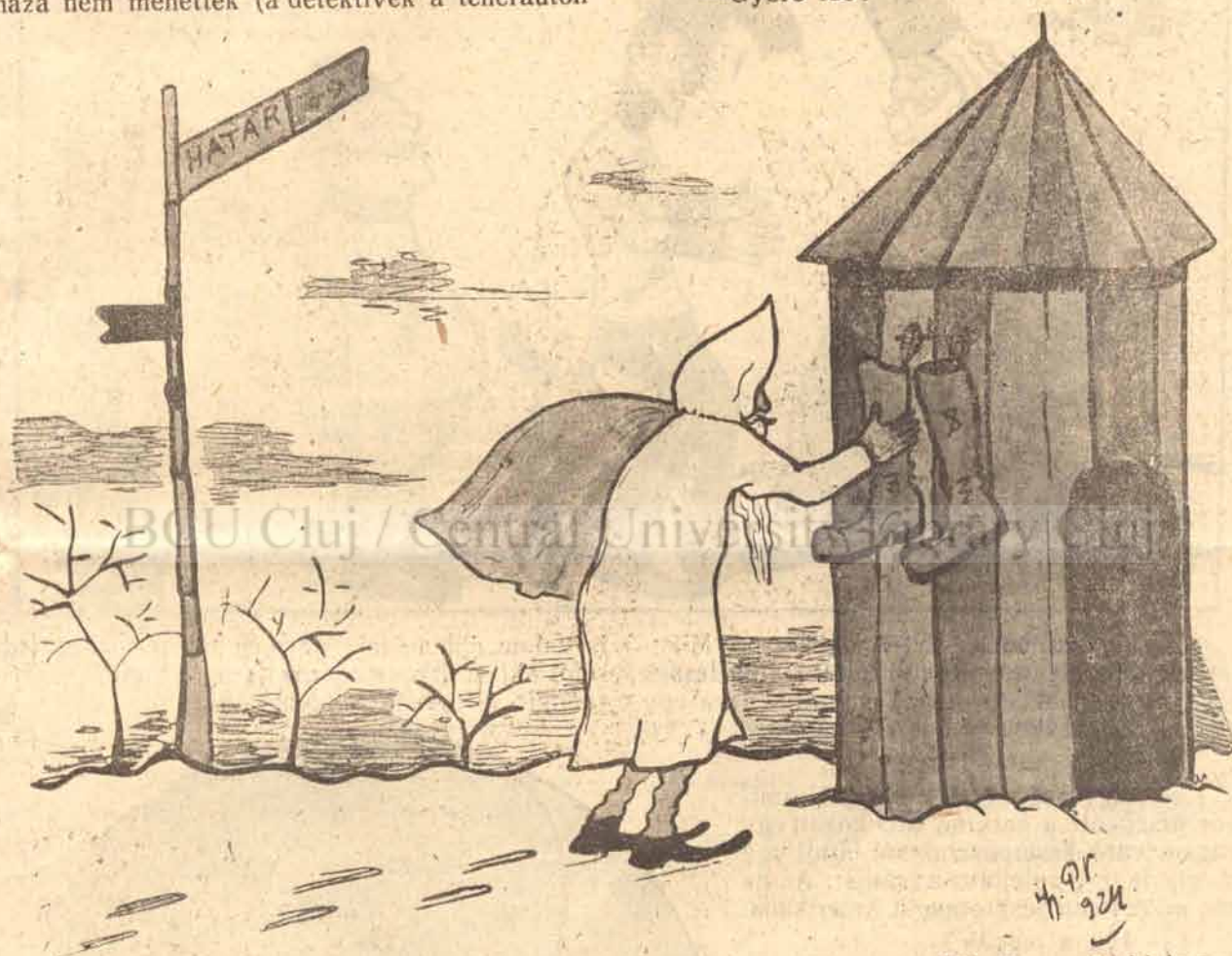
Igy ni, most mehetünk.

Es a csizmák vezették a három embert, ki a városból, keresztül egy hosszú hómezőn egészen az ország határáig, ahol a granicsár faköpenyegre állott.

— Halló, granicsár! — kiáltott a főkapitány.

— Halló! — felelt a granicsár.

— Gyere ide!

hozták őket a börtönbe) mindenkit külön-külön hazatolt egy furikon. No, volt nagy öröm, de rögtön bura vált, amikor megtudták, hogy mi történt az éjjel.

— Hát már ennek a végére járok! — fogadkozott a főkapitány — és amikor már az utolsó embert is hazafurikozta, elment a korcsmába a hosszú meg a gömbölyü rendőrhöz.

— Nézzétek, — mondta nekik — itt már csak a ti csizmátok segíthet. Gyerünk le hozzájuk!

Le is mentek mind a hárman a pincébe, a megvasalt csizmákhoz.

— A hátralevő két napot elengedem nektek, — szölt a kapitány a csizmákhoz — ha elvezettek odáig, ameddig a Mikulással, vagy tolvajjal, vagy mi a csudával mentetek. De hogy meg ne szökhessenek, — fordult a hosszú meg a gömbölyü rendőrhöz, — huzzátok fel őket!

— Nem mehetek! Mikulás napján kiakasztottam a csizmámat, hát nem elvitte valami csempész!?

— Megvan, ugrott egy nagyot a kapitány ur. — Megvan a rejtély nyitja! Csempész volt, cipőcsempész! Ebben az irányban fogunk nyomozni!

— De hát a pulyák? — kérdezte a hosszú rendőr.

— Hallgass! — mordult rá a kapitány. — Gyerekcsempészek is vannak! Előre, gyerünk át a határon!

VII. FEJEZET.

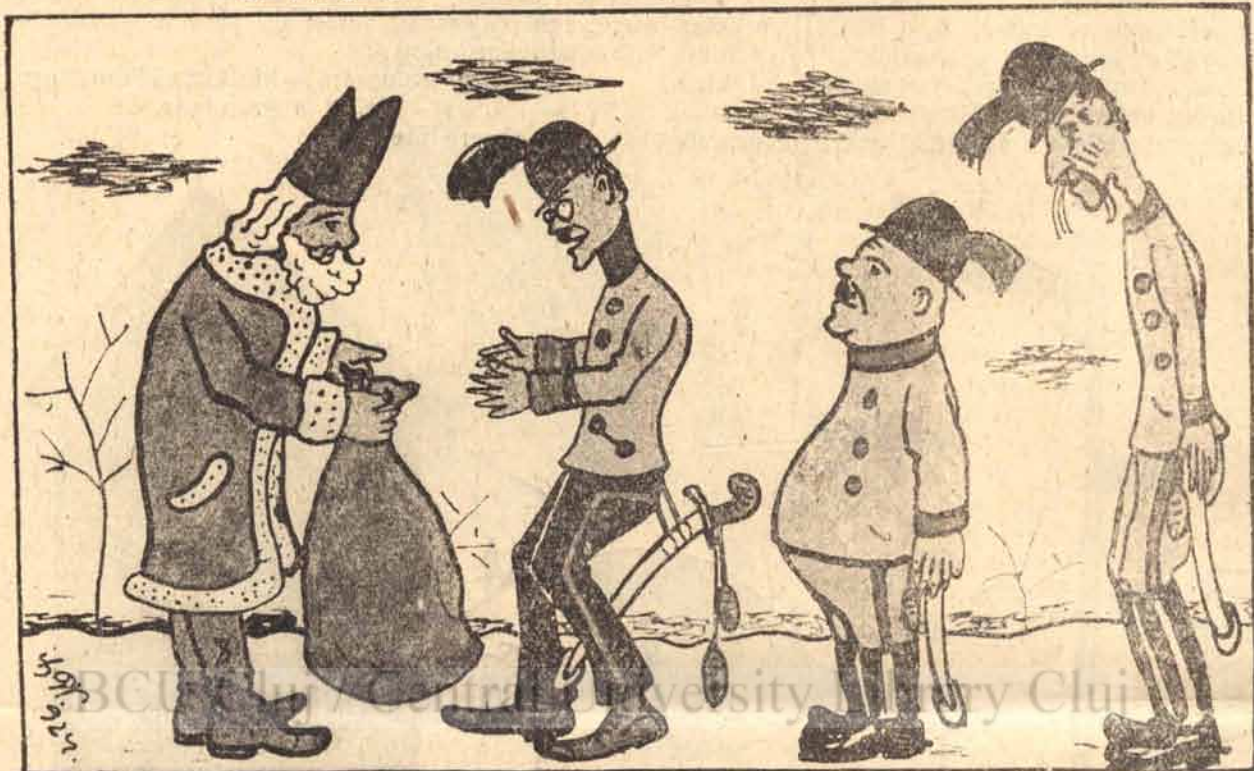
Minden jó, ha vége jó.

Három emberünk épen átakarta lépni a határvonalat, mikor bámulva állottak meg. A sötétben hirtelen fehér fény gyult ki és ott állt a Mikulás.

— Jó estét főkapitány ur, — köszönt. —
Két nappal elkéstem, mert csak ma kaptam
vizumot az utlevelemre.

— De hát a tegnap, tegnapelőtt történtek?

Amikor aztán hazaértek és a rendőrök
szétosztották a cipőket, csizmákat (a papu-
csokat a papák nagylelkűen a krampuszoknak
ajándékozták) olyan murit csaptak, hogy nem

— Ó, már tudok róla! A cipőket egy Mikulásnak öltözött csempész vitte el. De ne tessék félni, megvannak, itt vannak nálam! — azzal egy cipővel teli zsákot vett le a hátáról.

— Hogy jutott hozzá?

— Egyszerűen. A csempész, amikor átszökött a határon talá kozott egy engem váró krampuszommal. attól úgy megijedt hogy elejtette a zsákját. Azóta tán már átcsempészte magát Amerikába.

— Hát a pulyák?

— Itt vannak — szólt a Mikulás és belefujt egy ezüst sipba.

Csakugyan ott termettek a fiuk, félelemtől megviselt ábrázatokkal.

— A fiukat, mondta a kapitánynak Mikulás, a krampuszaim egy kis büntetésül levitték a pokol tornácára, mert be akartak csapni engem. Bizony, gyerekek, ez csunya dolog volt tőletek. De remélem, ez a lecke elég volt arra, hogy soha többé kapzsik ne legyetek. Ugy ám! Most mindenki megkapja a maga egy cipőjére való ajándékát; a többit pedig, amit tőlem akartatok kisvindlizni, odaadom azoknak a gyerekeknek, akiknek még egy cipőjük sincs, hogy ablakba tegyék, mert sajnos, olyanok is vannak.

is tudom elmondani, de még tán a harangozó sem, akit a titkosrendőrök hazaeresztettek mert semmit se tudtak rábizonyítani.

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Irta: Kertész Mihály.

Amikor a szövetségesek így magukra maradtak, azonnal hozzáfogtak a tanácskozáshoz. Sántha Gabi vitte a szót:

— Az alapszabályok 6. §-a értelmében — magyarázta — az, amit Madár Matyi kíván, lehetetlen. Mert e szakasz azt mondja, hogy a sárkány feleeresztése a szövetség tagjainak kizárólagos jogát képezi . . .

— De ilyen nagy veszély esetén — vitatta Labanc Jóska, aki előtt csak az lebegett, hogy az Albatrost pusztulás fenyegeti, — lehet és kell is kivételt tenni!

— Szó sem lehet róla: — erősködött Sántha. — Az alapszabályokat aláírtuk, a pecsétet is rányomtuk, az tehát szent és sérthetetlen. Semmi körülmények között sem lehet kivételt tenni. Akkor minek vannak alapszabályok?

— Ez igaz, — helyeselt Kovács is. — De viszont a 3. szakasz azt mondja, hogy a szövetség egy tagjának ajánlatára új tagokat is lehet felvenni szavazás útján, szótöbbséggel. Én tehát ajánlom, hogy a szövetségbe vegyünk fel Madár Matyit. Tessék szavazni. Én a felvétel mellett szavazok.

— Én is! — sietett kijelenteni Labanc Jóska, akinek nagyon tetszett ez a megoldás, mert neki mindennél fontosabb volt, hogy az Albatros II. épségben maradjon.

— Tehát — jelentette ki Kovács — a szótöbbség megvan, ezzel Madár Matyi a szövetség tagja lett s így joga van felengedni a sárkányt.

— Nem egészen így áll a dolog — akadékoskodott Sántha. — Mert a 10. szakasz értelmében köteles az új tag is hatvan krajcárt befizetni az alaptökébe.

— Ez semmi! — mondotta Labanc. — Ha Madár nem fizetné be, én befizetem helyette.

Ugyan fogalma sem volt arról, hogy honnan fizetné ezt az újabb nagy összeget, mert egyetlen pénzforrását — Mari nénit — már egy egész évre kimerítette, — de mégis ígérte, mert remegett, hogy ilyen kicsiségen mulik esetleg Madár Matyi kívánságának teljesítése, ami aztán a legnagyobb veszedelmet zudítaná a fejükre.

— Ha így áll a dolog, — adta be a derekát Sántha — ez sem okoz nehézséget. De más baj is van ám!

— Micsoda? — csodálkozott Kovács, aki azt hitte, hogy most már minden akadály elhárult.

— Az, — magyarázta Sántha, aki pontról-pontra ismerte az alapszabályokat — hogy az 5. szakasz szerint a sárkány a szövetség tagjainak közös tulajdona. Ha tehát felvesszük

Madár Matyit a szövetségbe, az Albatros már négyünké lesz,

— Inkább legyen négyünké, mint egyikünké se! — jegyezte meg erre Labanc. — Mert ha elpusztul a sárkány, akkor egyikünké se lesz!

Ez a talpraesett megjegyzés aztán minden aggályt eloszlatozott. Egyhangulag elhatározták tehát, hogy Madár Matyit felveszik a szövetségbe és így teljesíthető lesz ama kívánsága, hogy az Albatrost felengedje.

Éppen mire a döntést meghozták, Madár Matyi visszaérkezett sétájából.

— Jöhettek már? — kérdezte tisztes távolból.

— Jöhetsz! — biztatta Sántha Gabi.

Madár Matyi közelebb lépett.

— Ide hallgass! — mondotta ekkor Sántha. — Tudod, hogy nekünk szigorú alapszabályaink vannak, melyeket aláírásunkkal és pecsétünkkel is megerősítettünk és fogadalmat is tettünk, hogy azokat pontosan betartjuk.

— Hallottam róla — jelentette ki Madár Matyi. — És ez nagyon szép dolog. Ez is mutatja, hogy különbek vagytok, mint a vásártérek. Azoknál nincs ilyesmi.

— Nos, — folytatta Sántha Gabi — ezen alapszabályok értelmében a sárkányt csak a szövetség tagjai engedhetik fel. Senki más.

— Akkor hát én sem? — hökkent meg Madár Matyi.

— Várj! — mondotta Sántha. — Mi az alapszabályokat nem akarjuk megszegni, ezt te sem kívánhatod és így kivételt sem tehetünk veled. Megengedik azonban az alapszabályok, hogy a szövetségbe új tagokat is felvehessünk. Tehát úgy oldottuk meg a kérdést, hogy Kovács Pista téged felvételre ajánlott és mi egyhangulag fel is vettünk.

— Köszönöm, köszönöm, — rebegette Madár Matyi színlelt alázatossággal.

— Azonban — emelte fel hangját Sántha — az új tagnak is hozzá kell járulnia az alaptökéhez annyival, amennyit a régi tagok fizettek, vagyis hatvan krajcárral.

— De ha nincs pénzed — vetette közbe gyorsan Labanc — az nem baj. Majd én kifizetem helyetted.

— Hatvan krajcárt még én is ki tudok fizetni! — szolt Madár Matyi büszkén s benyulva mellényzsebébe, kimarkolt egy csomó nikkelt és rézpénzt és odaolvasta a hatvan krajcárt Sántha kezébe.

— Akkor ezzel is rendben vagyunk, — jelentette ki a szövetség pénztárosa, Sántha. — Most tehát már nincs más hátra, hogy az alapszabályokat elolvassd és aláírd.

Ezzel átnyújtotta Madár Matyinak az alap-

szabályokat tartalmazó irkát, melyet mindig magánál hordott. Madár Matyi pedig azonnal belemerült a tanulmányozásába s amikor végeére ért, kijelentette:

— Megértettem. Elfogadom.

S kiterítve az irkát a padon, a többiek neve alá odakanyarította saját nevét is.

— Most már — mondotta ekkor Sántha Gabi ünnepélyesen — alapszabályszerűleg is tagja vagy a sárkány-készítő szövetségnek. Téged is megilletnek az összes jogok, de terhelnek is az összes kötelezettségek. Nos, szervusz!

— És — most először — kezét nyujtotta Madár Matyinak.

Madár Matyi minden gonoszága dacára megilletődéssel fogadta a feléje nyujtott jobbot s alig mérte megszorítani.

— Szervusz! — üdvözölte ezután a szövetség másik két régi tagja is és szintén kezét fogtak Matyival.

— És mikor engedem fel a sárkányt? — kérdezte most Madár Matyi mohón.

— Holnap délután — közölte vele Sántha. — Jöjj pontosan ide, itt találkozunk, aztán együtt kihozzuk a hangárból az Albatrost s kezébe veszed a zsinórt.

A farkas tehát bekerült a bárányok közé.

BCU Cluj / Central University Cluj

A hetedik szakasz.

— Holnap délután én engedem fel az Albatrost! És holnapután délután az Albatrosnak vége!

Csak ennyit mondott Madár Matyi a Tanácshegyen összegyülekezetteknek s mielőtt azok felocsudhattak volna csodálkozásukból, már el is tűnt. Pedig a vezér is, meg a többiek is ezer kérdést szerettek volna még Madár Matyihoz intézni s különösen arra lettek volna kíváncsiak, hogy miként sikerült neki ez a hihetetlennek tetsző dolog, de Matyi nem várta be a kérdéseket s hiába kiáltoztak odafentről utána, meg sem fordult, úgy sietett lefelé.

Mert most, hogy teljesen bizonyos volt a dolgában s egészen a cél előtt állott, nem akart hosszabban együtt lenni a bandával, nehogy a kis-térick megsejtsenek valamit s fáradozása és ravaszsága ismét eredménytelenül végződjék. Még a vásártérről is eltávozott és még másnap délelőtt sem mutatkozott cimborái előtt, noha azok égtek a kíváncsiságtól és mindenképen szerettek volna vele beszélni. A vezér még a lakásán is felkereste Matyit, — pedig

sohasem ereszkedett le ennyire — hogy valamit kivegyen belőle s hallhassa a részleteket. De Madár Matyi ezuttal még a vezér előtt is elzárkózott minden nyilatkozattól. Csupán annyit mondott, hogy holnapután kora délutánra hívja össze a Tanácshegyre a bandát, onnan majd mindent megláthatnak.

Többet még harapófogóval sem lehetett kihuzni belőle.

Délután aztán — alig nyelvén le ebédjét — sietett a kis-térre, ahol már várakoztak reá a szövetség tagjai.

— Mi ujság? — fogadták kíváncsian.

— Még nem gyűlt össze a pénzük az óriás csuzlira, — hazudta Matyi a nagyobb bizalom kedvéért. — De erősen ragaszkodnak szándékukhoz! S bizonyára rövidesen össze is hozzák a szükséges tőkét. De azért ne féljete, amig engem láttok! Én meg fogom hiúsítani aljas tervüket. Ezt ígérem! Már van is egy jó ötletem. De nem árulom el. Azomban bizzatok bennem!

— És a szövetségesek bizzak is benne. Szavait szent áhitattal hallgatták s a gyanu legkisebb árnyéka sem férközött ártatlan szívékhöz.

— Mehetünk! — adta ki a jelszót ezután Kovács.

S mind a négyen megindultak Sánthaék felé, ahol az Albatros volt.

Minden baj nélkül kihozták a sárkányt a kis-térre, ott Labanc tüzetesen megvizsgálta s aztán átadta Madár Matyinak a gombolyagot e szavakkal:

— Felengetheted. Nincs semmi hiba rajta.

Madár Matyi reszkető kézzel nyult a spárga után, mint a tulságosan kiéhezett ember a pecsenyéhez.

— Kezemben van tehát! — ujjongott magában. — Végre elértem célomat! Most aztán megfizetek a sok kudarcért!

Arca azomban semmit el nem árult gondolataiból.

Aztán feldobott egy marék port s ebből megállapítván a szél irányát, néhány lépést szaladt a sárkánnyal, mire a légáramlat bekapaszkodott az Albatros szárnyaiba és vitte, vitte, fel a magasba!

A másik három szövetséges pedig husz lépésre eltávolodva, megkezdte kör-sétáját, hogy távol tartsanak minden ártalmas idegent. Nem is álmodták, hogy a legártalmasabb ott van annak a körnek a kellős közepén, melynek kerületén ők vigyáznak, őrködnek.

Az Albatros ezalatt elérte a legnagyobb

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a **KOPROL** Józsi csokoládéból
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

magasságot. A vásártérik látták, figyelték és gonoszul vigyorogva mondogatták egymásnak:

— Madár Matyi kezében van az Albatros!

Madár Matyi pedig most már teljesen késsen volt tervével, de csak este, a sárkány lezuhásakor következett annak végrehajtása. Ez az idő ugyan még messze volt, de azért nem türelmetlenkedett, nehogy viselkedésével feltűnést keltsen. Sőt tüntetően gyönyörködött a

magasban uszó Albatrosban és hangos kurjantgatással adott kifejezést a sárkány-eresztés okozta élvezetének.

Végre alkonyodni kezdett s ezzel elérkezett a cselekvés pillanata. Matyi lassan huzni kezdte lefelé a sárkányt és sietve gombolyította

a spárgát. De amikor körülbelül már felét felhajtogatta, egy őrizetlen pillanatban, amikor a kifelé örökös szövetségese nem figyeltek rá, előhuzta bicskáját, kinyitotta s a felhajtott spárga egyik szálán villámgyorsan végigrántotta a penge élét. De csak annyira, hogy egészen ketté ne metsze a zsineget, mert ez feltűnhetett volna a másnapi felbocsátásnál, még mielőtt a katasztrófa bekövetkezett volna...

Amikor aztán gaztettét végrehajtotta, újra elrejtette zsebkését s teljesen megelégedve magával, sietve hajtogatta tovább a zsineget, mely hamarosan eltakarta a sérült részt.

Az Albatros pedig mind lejjebb és lejjebb szállt, aztán elterült a selymes fűvön.

A szövetségesek a leszállás helyére siettek, Labanc elvégezte kötelességét és sértetlennek találván az Albatroszt, megadta az utasítást a beszállításra.

A beszállításnál — természetesen — most már Madár Matyi is segédkezett s egész uton nem győzött eleget beszélni arról a gyönyörűségről, amit a sárkány felengedése okozott neki.

— Nagyszerű volt! Pompás volt! Soha ilyen élvezetben még nem volt részem! — áradozott.

— Négy nap múlva — jegyezte meg Sántha ezekre a kifakadásokra — ismét részed lesz benne.

— Négy nap múlva!... — gondolta Madár Matyi s kis hujja volt, hogy hangosan fel nem nevetett. — Hol lesz négy nap múlva az Albatros!...

Ezalatt beérkeztek Kovács Pistáék udvarára s bevitték a hangárba a sárkányt. Azután elbucsztak egymástól azzal, hogy holnap a szokott időben és helyen találkozni fognak.

— Holnap én vagyok a soros ismét, — jegyezte meg Sántha boldogan, — aztán szétszéledtek...

[Folyt. köv.]

Mulandóság.

— Lenhu után németből: VIRSIK MÁRIA. —

Az estcsillag bágadt sugará
Halványan, búsan int a földre,
Ismét vége, vége egy napnak,
Mely vissza nem tér; eltűnt örökre.

Lenge felhőfoszlányok szállnak
Ide s tova a holdsugarba'
S halvány rózsákból kötnek koszorút
A meghalt nap sirhalmára.

Ó, a mulandóság sirja
Eltemet bánatot, panaszt,
De eltemet sok szépet is:
Boldogságot... álmot, tavaszt!

[Malacka.]

Mivel töltöm a napot?

— Hetedik közlemény. —

Kedves Elek Nagyapó!

Én is megpróbálkozom K. Bendre Róza néni versenyében résztvenni és leírom, hogy töltöm a napot. Ime: Reggel 8 órakor felkelek és fél 9-kor elindulok hazulról az iskolába, 9 órakor kezdődik az előadás, mely déli 1 óráig tart. Akkor hazajövök ebédelni. Minden másodnap van privát óráim. Kétszer hetenként van tornaóráim. A tornából fél 6-kor jövök haza és utána, ha szép idő van, elmegyek sétálni, ha csunya idő van, akkor otthon vagy tanuló, vagy olvasok valamit, 8 órakor hazajön apuka és megvacsorázunk. Még egy kicsit beszélgetek szüleimmel és lefekszem.

(Arad.)

Rosenfeld Pista.

Kedves Nagyapó!

Felbuzdulva a többi unokákon, én is beküldöm, hogy „hogyan töltöm el a napot.” Tehát, reggel 7-kor (szombatán 8-kor) felkelek, hamar megmosakszom, felöltözködöm és megyek az iskolába. Onnan fél 1-kor vagy báromnegyed 2-kor jövök ki. Előbbi esetben sétálok egy kicsit. Azután ebédelünk. Ebéd után vagy a zongoraleckét gyakorlom, vagy a francia vagy a zongora órára megyek. Óra után megint sétálok. Azután haza megyek, meguzsonnázom, ezután pedig tanuló. Elvégezve a leckémet, vagy olvasok, vagy játszom a bátyámmal, ha ő is kész van a leckéivel. Este fél 9 órakor vacsorázunk, vacsora után lefekszem és még néha az ágyban olvasok egynegyed 10-ig. (Erről szokjál le, Nagyapó.) Szombaton, miután 8 vagy fél 9-kor felkelek, megyek mosakodni, öltözködni. Ezt elvégezve megfánulom a leckéket vasárnapra (minthogy a Zsidó Lyceumba járok), azután gyakorolok. Délben megyek sétálni. Ebéd után még tanuló. Többször meg vagyok hívva uzsonnára a barátaimhoz, vagy azok hozzám. Ime ez az én napi munkám.

(Temesvár.)

Kun Jancsi.

Drága jó Elek Nagyapó!

Én is megpróbálok eleget tenni a Róza néni felhívásának és ime leírom, hogy mivel töltöm a napot. Elsősorban van nekem egy drága, különleges ébresztő óráim, kinek édesen zengő, lágyan csengő hangja van, ki reggel pontban 7 órakor megjelenik az ágyam előtt s ez az én Anyuskám. Ekkor én felkelek, rendbehozom magam, imádkozom, reggelizem s mielőtt a hivatalomba vagyis az üzletünkbe vonulnék, beszököm a zongorámhoz, mert nagyon szeretek rajta játszani, egy keveset gyakorolok s egy néhány kedvenc dalom eljátszása után indulok. Ha kések is fél órát, az én aranyos főnököm, vagyis az én apukám észre sem veszi, vagy talán nem is akarja, mert bizonyára besugta már anyukám késéseimnek az okát.

Az üzletben irodai munkákat végzek növéremmel egyetemben, azaz felváltva. Itt, szabad időm

alatt levelezem, már csupán azért is, mert a K. Nagyapó ajánlja írás és stílus fejlesztésére. Esténként, ha van Cimborám, azt olvasom nagy gyönyörűséggel, máskor Jókai vagy Mikszáth egy egy művét. Rendszerint 9-10 óra között fekszem le.

Néha-néha esténként is játszom a növéremmel négykezeset és ilyenkor szüleim a „hallgatóközönség” és nekünk is örömeinkre szolgál az a tudat, hogy egy egy élvezetes estét nyújtunk drága szüleinknek, kiknek oly költséges manapság a mi tanítatásunk. Hetenként kétszer van német és francia óráim, amikor is a tanárnőmmel legtöbbszörre beszélgetést folytatok egyik-másik nyelven, mert ez nagyon előmozdítja tudásomat. Ugyancsak hetenként kétszer van zongoraóráim, melyek alatt igazán élvezek, mert nagy zenekedvelő vagyok. Így telnek napjaim hétfőtől vasárnapig, ámde ez utóbbi már kellemesebb. Egy kicsit tovább alszom, indulva azon, hogy: „Munka után édes a pihenés.” Dél előtt stoppolom harisnyáimat, kézimunkázom és a naplómba írok, ha meg sétálok. Délután rendszerint egy (anyukám által válogatott) nekem való mozi vagy szindarabot nézek végig. Ez az én szórakozásom és a Cimborát is legtöbbször vasárnap kapom, ilyenkor mindeneelőtt az üzeneteket nézem végig s nagy a boldogságom, ha találok számomra, azután olvasgatok belőle, de nem az egészet, mert a csemegéből a szürke, komor hétköznapiakra is félreteszek.

Kezét csókolja

(Arad.)

Finkelstein Irén.

Kedves Nagyapó!

Olvastam a Cimboró 45. számába K. Bendre Róza néni kedves felhívását a II. beszédtárgyra. És igyekszem tehetségem szerint leírni Róza néni kérdéseire a feleleteket. A napot a következőképpen osztom be:

Reggel 7 órakor felkelek, felöltözök, megmosdok és megfésülködök. Ezután megteritem az asztalt és megreggelizem. Reggeli után megmosom a kávéesedényt és kitakarítom a konyhát. Mikor a dolgomat elvégeztem, tanuló. Délben ismét megteritem az asztalt és ebédelek. Ebéd után olvasok és kézimunkázom. Ha van hó vagy jég, délután megyek rödlizni vagy korcsolyázni. És ha nincs, akkor a délutánt a következőképpen osztom be: 4-től 5 óráig sétálok és néha elmegyek az üzletbe apukámnak segíteni. Este, mikor hazajövünk megvacsorázom. Vacsora után felmondom apukámnak a leckét és apukám mást hagy fel. És ezután még beszélgetünk egy kicsit. 10 órakor imádkozom és lefekszem. Most pedig nagyapóra bízom, hogy bírálja meg jól töltöm-e a napot?

Kezét csókolja nagyapónak:

Zsibó, 1925. február 8.

Wertheimer Rózsiika.

Szeretett Elek nagyapó!

Megkísérlem én is leírni, hogy mivel töltöm a napot. Reggelenként fél 7 órakor szoktam fölkelni. Felöltözködöm, reggelimet elfogyasztom és megyek az iskolába. A mi iskolánkban templom is van és tanáraink mind Isten szolgái. Utam a templom mellett vezet és én egy kis időre mindig be szoktam térni.

Elvégzem rendes imámat. Hálát adok a Mindenhatónak, erőt és egészséget kérek szüleimnek, magamnak, hogy mindig Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk. Megkönnyebbült lélekkel sietek utána tanteremünkbe.

Délben 1-2 órakor jövök haza és szüleimmel és Eleven testvérkémmel megebédeltünk, egy keveset olvasni szoktam. 3 órakor a szabad levegőre megyek. Félóra mulva visszatérek és nekifogok a tanulásnak és ha marad elég idő, még írok és rajzolatok is.

Este felé, mikor az utcán a lámpákat gyújtogatják, szüleim sétálni mennek. A kis szoba-lámpát felcsavarom. Ibolyaszín ernyőjén át táncolva szöknék a fény sugarak. Szemem a messzeségben révedez. A falak eltűnnek. Lelkem gyönyörű tájakon, tündértanyákon, virágerdőkben jár. A magányban egyedül terveket szövök, fonogatok. Egyedül? Nem! Hiszen itt jönnek hozzám tündérek, Mesekirályok. Bűbajos történeteket mesélnek.

Csodás illatu virágok, pompás madarak dalolnak. Majd megrebben az ábrándozás selyemfátyla. Eltűnik minden. De a dallam még mindig hangzik. Meghatóan zongorázik valaki a szomszédban. Most nagy, dicső emberek szellemei jönnek, lelkem eszményképei, boldog múltakról regélve. Azután elmúlik ez is. A zongora végső akkordjaiba belevegyül a csengő berregése. Örömpresve, sugárzó arccal repülök ajtót nyitni. Belépő szüleimnek nyakukba borulok. Vacsora után édesapámmal szoktam sakkozni. Este 8-9 órakor testemet már a puha párnák közé bujtatom. Elrebegem imámat. Jó éjszalom, vezérelj utamon! Hamar elalszom. Az álom tündére ritkán terjeszti fölém szárnyait. De akkor oly szépeket suffog, hogy ajkam álmomban is mosolyra nyílik.

[Temesvár.]

Eleven fivére: Törekvő.

Édes Elek Nagyapó!

Leírom én is a napi teendőimet. Reggel 8 órakor kelek fel. Gyorsan megmosakodok, öltözködöm és fésülködöm, mert vár a tanulás. Megreggelizvén zongorához fogok, 1 órát zongorázok rendszeren. Később a franciát, németet és magyart tanulom meg. 12-től 1-ig kinn játszom és később a postára megyek a levelekért. Visszajövet a postáról megebédelek és délután (egy héten háromszor) elküldök tanítónőmért. 5 óráig akkor órát veszek és sokszor elkisérem a szomszéd faluba, ahol lakik. Ha tanítónőm nem jön, testvéremmel együtt a csikszeredai korcsolyapályára megyek. Az estéket olvasással töltöm el és 9 órakor lefekszem.

Igy töltöm napjaimat és üres óráimat is hasznos dolgokkal töltöm el. Kérdezem Nagyapót, hogy jól töltöm-e napjaimat? [Jól Hannácska, jól.] Kezeiket sokszor csókolom, maradok hű unokája:

Csiktapolcza.)

Lázár Hanna I. g. t.

HÁROM ÁLOM.

Írta: CSÜRÖS EMILIA.

Álmomban a patakparton
Virágok közt jártam,
Arany pelyhű libácskákra
Dalolva vigyáztam.
Megcsodáltam repültében
A fecskét, a gólyát
S újra tudtam dalolni egy
Régi, régi nótát.

Álmomban egy új cserepes
Iskolába jártam,
Az udvarán gyerekekkel
Vigan fogócskáztam.
Megcsináltam a leckém is
Kék tintával szépen
S eltűnődtem sokáig egy
Régi halvány képen.

Álmomban egy kis szobába
Könnyes szemmel értem
S hogy beléptem, édesanyám
Nem sirt többé értem.
Letérdeltem, megcsókoltam
A ruhája szélét
S most is érzem homlókomon
Vigasztaló, áldó ajka
Édes remegését...

A Cimborra sorsjátéka

eddig eredményeként a mai napig 140 darab sorsjegyet küldtünk el. Igyekezni fiuk, lányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és megejthessük a sorsolást.

A Cimborra kiadóhivatala.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiert:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és P. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

Kéményseprő bácsi.

Jöjjön, jöjjön, kedves kéményseprő bácsi,
Kormos a kéményünk,
Füstöl a fűzhelyünk, jaj de szörnyen füstöl,
Nem lesz ma ebédünk!

Dehogy nem lesz, mondja kéményseprő bácsi.
Lesz ám vacsora is!
— Bizony, ha lesz, akkor mindlunk ebédel
S vacsorál maga is!

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény
megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és
nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést kö-
vető hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a
hónap 10-ik napja.

Betűrejtvény.

— Beküldték: GROSZ TESTVÉREK. —

Var ud $\frac{U}{A}$ a k'rf'

Csigarejtvény.

— Beküldte: BENEDEK SÁNDOR. —

A	a	T	a	m	e
m	m	á	s	é.	n
i	a	m	á	s	é

Pótlórejtvény.

— Beküldte: KISS IRÉN. —

— én
— lom
— ák
— rr
— ár
— ak
— r
— as
— s
— est
— ó
— ke
— uk

Csigarejtvény.

— Beküldte: KRAUSZ MÁRTA. —

T	U	G	Y	A	K
E	T	A	R	I	
V	T	N	I	M	

Megfejtése egy közmondás.

Találós kérdés.

— Beküldték: KOLCZONAY ERNŐ és TESTVÉREL. —

Nagyobb mint a föld, kisebb mint a legkisebb atom, a halottaknak táplálékul szolgál, ha élők táplálkoznak vele, meghalnak.

Kockarejtvény.

— Beküldte: BARCSAY MIHÁLY. —

7	5	4
6	2	1
3	8	9

Mindenfelé 15-nek kell kijönni.

Tréfás kérdés.

— Beküldte: TÖRÖK SÁNDOR. —

Mi megy át a vizen napfényben árnyék nélkül?

Sakkrejtvény.

Beküldte: BUDOVSKY ANDRÁS.

alig	jár	hir	
szár	A*	ió	log
a	kul	nyon	rossz

Névrejtvény.

— Beküldte: BERETZKY ANDRÁS. —

Orbán, Ocskay, Dóra, Róza, Tamás, Aladár, Tyukcdi.

E szavak kezdőbetűi helyesen összerakva Csokonai vitéz Mihály vig époszának nevét adják.

A március havi rejtvények megfejtése.

9. szám. Kockarejtvény: A cigány is a maga lovát dicséri. Névrejtvény: Szent Péter esernyője. Számtanrejtvény: Befordultam a konyhára.

10. szám. Szélmalomrejtvény: Csokonai Mihály. Számrejtvény: Tele van a város akác-favirággal.

12. szám. Kockarejtvény: egér, rege, öreg, gera.

13. szám. Betűrejtvény: Hét, hét, minden darab hét. Szélmalomrejtvény: Ki korán kel, aranyat lel.

Megfejtették:

Lury Ilonka és Anna, Petheő Éva és Ádám, Bölöni Feri, Szilvássy Károly, Laiber Andor, Földes Imre, Gárdos Ferenc, Wild Frigyes, Simay Irén és Kelemen Elvira, Bárdos Károly, Dániel Béluska, György Magduska, Kilényi Laci, Benedek Sándor, Székely István, Szentes Jenőke, Takó Vanda, Sigmond Erzsike, Spiegel Rózi és Joli, Nemes Béla, Zoli és Magda, Fodor Böske, Peiser Adrienne, Vasas Béla, Könyöki Évike, Voltinau Rezső, Ujhelyi Bíró Zoltán, Bölöni Feri, Popper Bandi, Lakatos Margit, Masznyik Gyula, Paál Kálmán, Santa Lina, Stern Sanyi és Duci, Oláh Imre, Papp Imre és Károly, Markovits Edith és Dusi, Rend Gyula, Dominits Mimi, Kozák Rózsika, Fodor Béla, Gergely Gábor, Bölöni Feri, Gergely Győző, Braunstein Zsuzsi, Virsik Elemér, Schwarz testvérek, Baricz Ilonka, Schropp Terus és Karesi, Fülöp Lajos, Berta és Károly, Oláh Erzsébet, Gámán Ellus és Zolti, Csonka Irén, Bari Olga, Gámán Jolánka, Zsigmond Sárika, Léb Rózi, Zoltán és László, Mándy Györgyike, Daniel Béla, Bíró Ferenc, Beretzky András, Tímár Jenő.

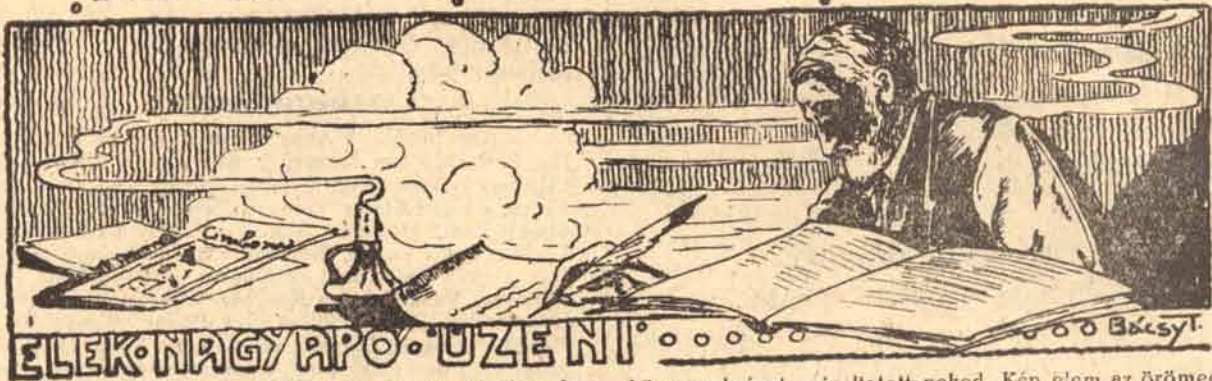
A megfejtők között **16 könyvet** sorsoltunk ki. Tökmag öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Tímár Sándor, Kolozsvár. Schropp Terus és Karesi, Lupény. Fülöp Lajos, Károly és Berta, Válaszút. Kozák Rózi, Déva. Gergely Győző, Vizakna. Papp Imre és Károly, Szatmár. Dominits Mimi, Saroltavár. Santa Lina, Dálnok. Paál Kálmán, Székelyudvarhely. Stern Sanyi és Duci, Torda. Könyöki Évike, Temesvár. Léb Rózi, Zoltán és László, Parajd. Gámán Ellus és Zolti, Marosvásárhely. Oláh Erzsébet, Temesvár.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Hirschhorn László, Fogaras. Közzölje melyik számot nem kapta meg. — Boros Gyula, Nag szebén. Előfizetési díja június 30-ig ki van egyenlítve. — Merfy Béla, Arad. Zarándi István előfizetési díja hozzánk beérkezett. A 103. számú sorsjegyet még március 12-én elküldtük részre. — Zápory László Karánsebes. A múlt évi 44. szám már teljesen elfogyott. — Farkas Annuska, Marosvásárhely. Előfizetési díja folyó év január 1-én lejárt. — Tamburlini Aristotel, Vulcan. Közzölje melyik számot nem kapta meg, hogy pótolhassuk. — Szabó Árpád, Odorheiu. Előfizetési díja folyó év június 30-ig ki van egyenlítve. — Horváth Sári, Vulcan. Közzölje pontosan, melyik számot nem kapta meg, hogy pótolhassuk. — Schwartz Miklós, Petroseni. Előfizetési díja a Bihari urnak kifizetett 90 leivel folyó év március 1-től június 31-ig ki van egyenlítve. — Gyórbíró László, Arad. A folyó évi 9. szám már teljesen elfogyott és így sajnálatunkra nem pótolhatjuk. — Müller Vilmos, Cluj. Közzölje pontos címét, hogy a hiányzó számokat pótolhassuk.

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
 VII. Dohány-utca 12. III. 8.

Husvét ünnepén sok-sok képes levelezőlap köszöntött be hozzám minden jónak kívánásával, a szeretetnek megható nyilatkozataival. Ilyenkor önkéntelen kiáltok fel: „Hol van, Halál, a te diadalod?” Mert a szeretet erősebb a halálnál is. Szeretetre szeretet az én válaszom. Szívembe vagytok zárva mindannyian. Ugy szeretnék élni sokáig, tiéretetek, édes unokáim!

Labud Anti és Józsi Gyulafehérvár. Kettős örömd volt: megkaplad a nyert könyvet s megjelent egy rejtvényed is. Remélem, nem marad el a harmadik örömed sem: jó lesz az értesítőd, amiről majd értesítéd nagyapót. Az ugynevezett címkép hátrább helyeződött, minthogy most a boríték belső lapja sem jelen meg szöveg nélkül. — **Simay Irén és Kelemen Elvira Púj.** Jó a rejtvényetek, de tőletek nehezebbt várok. Szívemből kívánom, hogy kívánságotok teljesüljön. — **Schveszka Rózsi Temesvár.** Szeretem az őszinteséget: amiatt nem írtál, mert hanyag író vagy, most azonban ígérd, hogy igazán nem mernék kételkedni az ígéréled beváltásában. A beszámolóval nagyon kell sietned, mert a 16. számban kihirdetem az eredményt, hogy ki kapja ingyen a Cimborát. Intézkedtem, hogy az újságot Gyár város, Újter 24. szám alá küldjék s egyben pótolják a 2-ik számot is. — **Róder Sándor Szinérváralja.** Leveled már nem Budapesten, hanem itthon, Kisbaczonban talált, de itt is rám fért leveled első sora, melyben így köszöntesz: „Adjon Isten jó egészséget, édes Nagyapóka!” Örvendek, hogy az új-ig iránt szüntelen nő a szereteted, remélem, megszűnik a bátortalanságod is, ezután gyakran írsz nagyapónak. Rejtvényed mellő: elfeledted a megfejtést, ezt pótolnod kell, mert nagyapónak bizony egy pillanatnyi ideje sincs arra, hogy megfejtésen törje a fejét.

Bárdos Károly Oraviczabánya. Azt írod, ha németül jelenne meg a Cimborá, igen sok előfizetőt tudnál szerezni. Így is szerzedél egy előfizetőt, ami dicséretedre válik. — **Csiky Kálmán Alsócsernáton.** Három éve vagy már a Cimborá olvasója, gondolatban már sokszor elküldted ezt a levelet, de mikor írásra került a sor, nem tudtad, hogyan kezdjed. Hát, te csakugyan tősgyökeres székely vagy, mert jól meggondoltad, mielőtt írásba fogtál, de az is igaz, hogy nem ok nélkül gondolkoztál sokáig, mert alapos és szép levelet írtál. Most miután a eget megtörted, remélem, gyakrabban írsz nagyapónak, ki szeretettel fogad unokái közé, annál is inkább, mert nem élnék nagyszüleid. Jól esett olvasnom leveledből, hogy édesatyád tanulójárja és jóbarátja volt az én megboldogult János fiannak, aki 1920. óta alszik a kisbaczoni temetőben. Édesanyád családi nevét elfeledted megírni, következő leveledben pótolod ezt. És pótolod a rejtvényednek a megfejtését, illetőleg küldd be megint, a megfejtéssel együtt. — **Böszörményi Lacika Újszentanna.** Azért írtál gépen, mert apukádnak írógépe van és megint látja rajta írni, viszont kézzel még nem tudsz jól írni, mert még csak az első elemibe jársz. Hát csak gyakorold magadat a kézírásban is, mert megmeszik a géppel, hogy elromlik, amint ez épen most történt meg nagyapóknál s ilyenkor bizony jó, ha könnyen megy a kézzel való írás. A számrejtvény megfejtésének a módját majd egyszer külön megmagyarázom. — **Zsigmond Sárika Caintji.** Valóban, sok könyved lehet, hogy az édesapád

könyvszekrényt csináltatott neked. Kép elem az örömedet, mert a jó könyvnel nincs jobb barát. Ha a nyáron Torján leszel, nem lehetetlen, hogy találkozzunk, de természetesen még bizonyosabb lesz a találkozás, ha te látogatsz el Kisbaczonba. A 3. számot pótolja a kiadóbaécsi. — **Egri Irénke Arad.** Pontosan bérekeztél a megfejtéssel. — **Wild Frigyes Gyulafehérvár.** Ha a sorsjeggyel megkaptad, akkor a neved is belekerül a pályázók névsorába. A 8. számot pótolja a kiadóbaécsi. — **Bede Mariska Nagyborosnyó.** Magad sem tudod, hogyan lettél ily hanyag, leveleidet soha sem tetted idejében postáa. Azt hiszem, ez nem hanyagság, de szórakozottság, de valamint a hanyagságon, a szórakozottságon is lehet segíteni, erős akarattal. Versrejtvényed sorra kerül. — **Sonn Imre Petrozsény.** Irhattál volna bátran Budapestre is, mert épp annyi levél jött oda is, mint Kisbaczonba s amint láthattad, azokra mind válaszoltam. Kívánságodra felszóltam a veled való levelezésre Tátray Barnát, Gr. Rosenberger Lászlót, Burelky Andrást és Imre Ferencet. Halmi István nyilván azért nem írt neked, mert mostanában betegeskedett. — **Laiber Albert Ditró.** Azt igen helyesen teszed, hogy sűrűbben írsz nagyapónak, mert ezáltal valóban javult az írásod. Magam is azt hiszem, hogy nehezebb volna már Ditrón előfizetőt szerezned, mert ott már sok előfizetője van a Cimborának. Intézkedtem, hogy ezután az újság mindháromat nevére járjon. Irénkének üzenem, hogy máris meg vagyok elég dve az írásával s szeretettel várom további leveleit. — **Földes Imre és László Szatmár.** Rejtvényeidet részint ismerősek, részint költséges volna a sokszorosításuk. Annak idején megkaptam az újévi üdvözlőtet tőletek is, de külön-külön nem fejezhettem ki köszönetemet minden unokámnak, csak együttösen, mert máské t egyébe se fért volna bele az újságnak ebbe a számába. — **Szilvássy Károly Szinérváralja.** A gyermekujtságot éppen úgy be kell jelenteni, mint minden más újságot a hatóságknál. Innen ki lehet küldeni a gyermekujtságot Magyarországra, de onnét nem küldhetik be, így tehát fölösleges is felsorolnom neked, hogy milyen gyermek és ifjúsági lapok vannak Magyarországon. A „Nivel töltöm a napot!” pályázatnak az eredményét a 16. számban hird ttem ki. Verseid figyelemreméltó tehetséget árulnak el, de a verselésben még járallan vagy. — **Horváth László Ditró.** Ha a kiadóbaécsinak is írtál, akkor eddig bizonyára meg is kaptad a kívánt számokat. — **Erős Alfréd Temesvár.** Uhland híres versének: „A dalnok átkának” a fordításával hasznos munkát végeztél s ha nem is kifogástalan valamennyi strofának a fordítása, néhány strofa sikeresebb mondható. — **Feldman Sári.** Két dologról feledekeztél meg, nevezetesen a levélírás igen fontos szabályáról, hogy t. i. hol kell a leveled és arról, hogy mi a rejtvényeidnek a megfejtése. Mindkettőt pótolod következő leveledben. — **Bárdos Károly Oravicz.** Továbbítottam a kiadóbaécsinak a megrendelő lapot s eddig bizonyára megkaptad a sorsjegyet. — **Gartner Elza Arad.** Leveledet továbbítottam a kiadóbaécsinak elintézés végett, de már e helyen is megállapítom, hogy betegséged idején is rendesen megjelent a Cimborá minden egyes száma, egyedül a posta a hibás a rendeltetésben. — **Livicei Ilona Székelyudvarhely.** Leveledet továbbítottam a kiadóbaécsinak, a tévedés helyreigazítása végett.

Husvéti könyvestáska.

A Cimbora olcsó könyvvásárja.

Husvét alkalmából 4000 ifjusági könyvet bocsátunk áruba. Olyan olcsón szabtuk meg e könyvek árát, hogy a tehetős szülők gyermekein felül azok is megszerezhetik könyveinket, akiknek szülei egyébként nem áldozhatnának annyi pénzt gyermekeik szellemi táplálékára. Ez az olcsó könyv vásár a Cimbora husvéti ajándéka, mert sok-sok ezer példányt odaadnak Nektek olcsón, azon az áron alul, amennyibe nekünk ezek a könyvek vannak. — Egy-egy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

- Balázs Ferenc: **Mesefolyam.** (Husz mese a szeretetről.) 190 oldal.
 Benedek Elek: **Híres erdélyi magyarok.** (A két Wesseiényi, Kőrösi Csoma Sándor) 84 oldal.
 Benedek Elek: **„Öcsike könyve“.** A »nadselü« gondolatok első sorozata.
 Kertész Mihály: **Senki Tamás története.** (Gyermekregény) 128 old
 Kertész Mihály: **Szökés a teknőben.** (Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán) 192 oldal.
 Szondy György: **Börme.** (Egy diák lovagrend története) 169 oldal.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév január-junius 400 o
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév július-decemb. 400 o

A nyolc könyv husvéti ára 280 lel.

Ezért az árért szállítjuk a nyolc könyvet mindazoknak, akik e könyveket **1925. május 15-ig** bezárólag megrendelik. Május 15.-e után e nyolc könyv ára ismét a régi bolti ára, azaz **685 lel.**

Azoknak, akik már 1923-ban is járatták a CIMBORÁT, természetesen nem érdemes a CIMBORA 1923. évi összegyűjtött példányait is megvásárolni és ezeknek a két 1923. évi CIMBORA nélkül a fennmaradt hat kötetet **200 lelért** szállítjuk.

A CIMBORA minden egyes számához 1925. évi május hó 15.-ig egy levelezőlapot mellékelünk, amelyen a könyveket megrendelhetik.

Kérjétek meg kedves szüleiteket, hogy rendeljék meg részetekre a CIMBORA könyvestáskáját, mert ilyen kedvezményes és ritka könyvvásárlási alkalom aligha akad többé.

Megrendeléseketeket várja a „CIMBORA“ kiadóhivatala.

A „Cimbora“ képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIÁBAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIÁBAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora“ szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajánli-Miel [Kisbaczon] u. p.
Bajánli-Mare [Nagybaczon] jud. Treiscaune [Háromszék megye], Románia. — Főszerkesztő:
Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora“
részére szánt közlemények, az Elek Nagypóhoz
írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szatmár], Románia.
Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u.
12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal vezetője:
dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József,
Beregszász, Ugocsai-u. 5. Bleicher Simon, Munkács,
Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Ratkovszky Pál urnál, Jelsava. Fülöp Kálmánné, Rimavska
Sobota, Kohár-u. 32. Wietorisz Gyula, Rimavska
Sobota. Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő,
Losonc, Rózsa-u. 6. Kormos János nyug. tanító,
Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Gócza András
nyug. tanító, Revuca. Babják János, Uzhorod,
Podkarpatski Bank, Menetjegyiroda. Julius Demjanovits
urednik, Husle, Okresni Soud. Riedl Béla,
Kosice, Eszterházy-utca 20. Turóczy Béla,
Kosice, Szlovák Államános Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizetőink negyedévenként postatakarékpénztári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizetőink negyedévenként postatakarékpénztári befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIÁBAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. Ioan Rajiu 18. sz.], Arad, Barót stb. városokban a nyuglákát Bihar József nyug. postafelügyelő három havonként személyesen mutatja be. — Románia többi városában és falvaiban lakó előfizetőink a Cimbora-hoz mellékelten negyedévenként kiállított postautalványt kapnak, amelynek összegét bármelyik postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befizetés formájában a Kurir hirlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka).

AUSZTRIÁBAN:

a Wiene: Bankvereinnála „Szabadsajtó“ Bruchdruckerei u. Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románia) számlája javára.